

dan Afgang til uden eget Tilskud, uden egen Anstregelse, at erholde bethdelige Statsmidler til Fordeling; der kan derved opstaae de meest forskjellige Ting: bygtige Landboforeninger, der med Pengemidler, om endogsaa indenfor bestedne Grændser, dog med den pecuniaire Kraft, der er dem mulig, gjøre sig den bedste Flid for at udrette Noget, og saadanne smaa Foreninger, der ikke have Andet af Landboforeningerne end det blotte Navn. Jeg troer derfor, at den Tanke er rigtig, der er nedlagt i Loven, at lade de smaa Præmier blive staaende, disse 7,600 Rbd. med Fradrag af de 1000 Rbd., som Landstinget har besluttet og jeg har tiltraadt, en Sum, der er langt mindre, end hvad der hidtil er anvendt til egentlige Hingtepræmier. Man lade altsaa Landboforeningerne tage Noget fra Hingstene og lægge til for de andre Dyr, man lade dem tumle sig, som de ville, man lade dem afholde disse Skuer for større eller mindre Kreds, lade dem selv sætte Lovene derfor og uddele Pengepræmierne efter de Regler, som de selv maatte vedtage; der kan Staten berolige sig ved, at de ikke faae Mere, end de selv tilskyde, og der vil da Interessesen for Sagen supplere, hvad der hidt og her muligens kunde mangle i Penge. De større Præmier derimod, hvor Statens Tilskud er 11,000 eller 10,000 Rbd., hvis man tager de 1000 Rbd. fra og lægger dem til de smaa Præmier, lad dem blive uddeelte af Staten som saadan. Der er foreslaaet, at Staten ikke skal vælge Dommercomiteen, men kun Formanden i samme, hvorimod de to andre Medlemmer vælges af Amtsraadet. Ved en saadan Ordning drages Amtsraadet paa ingen Maade ind i hippologiske Spørgsmaal, idet man jo kun anmoder det om i dets Kreds at udpege de to Mænd, som det anseer bedst stikfede til at uddele Statens Præmier; man kan ikke gaae ud fra, at Amtsraadet vil vælge Mænd, der ikke ere stikfede dertil, thi man tør ubetinget tillægge det en udbredt Personalkundskab i den Kreds, hvorom der er Tale, og ved denne Fremgangsmaade vil det netop opnaaes, at de forskjellige Behov og de forskjellige Anskuelser, som findes i de forskjellige Egne, virkelig ville komme til Gylbighed og Anvendelse. Det er altsaa kun forsaavidt, at Landbofor-

eningerne give Bidrag, at de ogsaa kaldes til at have Stemme med ved Fasttættelsen af Reglerne og ved Reglernes Anvendelse paa de enkelte Tilfælde, altsaa ved Bedømmelsen, og jeg troer, at paa den Maade vil en reiskerbig og hensigtsmæssig Anvendelse af Midlerne være sikret. Jeg skal ikke omtale det tredje Punkt, da det ikke foreligger, men kun ret indstændigt bede det høie Thing om at finde sig i at fastholde sin egen tidligere Beslutning. Forsaavidt Endringsforslagene gaae ud paa at føre de enkelte Afvigelser tilbage til hvad der er vedtaget i forrige Sesssion, vil jeg driste mig til at udtale, at det er noget Fordringsfuldt af Folkethinget, dersom det, efterat Regjeringen og Landstinget i alt Væsentligt have sluttet sig dertil, ikke vilde finde sig i nogenformelt Afvigelse derfra, selv om den kun angaaer underordnede Spørgsmaal; men dersom Folkethinget, ved at gaae ind paa flere af de stillede Endringsforslag, vil bewirke en fuldstændig Omdannelse eller Omordning af hvad det allerede engang har vedtaget, da seer jeg meget ringe Udfigt til, at Loven kan udkomme i denne Sesssion, og saa vil det meget uhyggelige Tilfælde indtræde, at efterat man fra alle Sider, enten med godt Hjerte eller nødtvungen, har erklæret sig for at neblægge Landstutteriet og sælge de derværende Heste, ialtsald med Undertagelse af enkelte, som man maatte forbeholde sig for Stamstutteriet, vil denne Ordning ikke blive iværksat. Hvis Lovudkastet bliver Lov, er det en Selvfølge, at inden 1ste Juli n. A. vil Landstutteriet være neblagt og Hestene solgte — jeg forudsætter, at der ikke vil møde praktiske Vanskeligheder, som kunne trække Sagens Ordning noget udover denne Termin, — og saa vilde det Diemed, som man saa strengt har holdt paa, derved være fyldestgjort; hvis Lovudkastet ikke bliver Lov, saa indtræder det Tilfælde, som jeg allerede under Finantslovens Behandling har tilladt mig at omtale, at en ved Lov begrundet Institution ikke er hævet ved Lov, og at hverken jeg eller nogen tilkommende Underrigsminister kan i mindste Maade ansee sig berettiget til at bringe i Udførelse en Lov, der ikke er bleven Lov, i Modstrid med en Lov, som gælder. Hvis man altsaa vil, hvad jeg med godt Hjerte skal række Haanden til, have